

Беручи до уваги велику кількість шляхів вдосконалення управлінської системи українських підприємств, існує ряд перешкод, що заважають їх впровадженню в діяльність суб'єктів підприємницької діяльності, таких як: складність одержати висококваліфіковану допомогу і консультації, та висока вартість таких послуг; недостатність фінансових можливостей для формування якісного управлінського потенціалу; низький рівень розвитку фінансового ринку; невисокий рівень підготовки персоналу; неготовність персоналу та керівництва до змін; високий рівень бюрократичних процедур; складність отримання інформації про нововведення у сфері управління.

Отже, кінцевим результатом впровадження системи економічного управління підприємством має стати досягнення належного фінансового стану підприємства, що є основою для життєдіяльності підприємства. Для створення ефективного економічного управління підприємством необхідним є вдосконалення організаційної структури та інформаційної системи управління. Необхідним також є використання світового досвіду для забезпечення необхідного рівня якості розвитку системи економічного управління на підприємстві.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зозуля П. В. Економічне управління кредитною діяльністю торговельного підприємства : автореф. дис. на здоб. ступ. канд. екон. наук: 08.07.05 / Донецьк, 2006. – 18 с.

2. Лисенко О. А. Функциональные аспекты управления текущими затратами пассажирских пригородных железнодорожных компаний : автореф. дис. на соискание ступени канд. экон. наук : 08.00.05. – М., 2006. – 23 с.

3. Лігоненко Л.О., Харчук Т.В. Економічне управління: еволюція поглядів та авторська концепція/Л.О. Лігоненко, Т.В. Харчук//Бюлетень міжнародного Нобелівського економічного форуму/ Дніпропетровський університет ім. Альфреда Нобеля. – Дніпропетровськ, 2013. – № 1(6). – с.188-197

Дмитро Симоненко,
студент 6 курсу
гуманітарно-економічного факультету,
Наук. керівник: **І. С. Ладунка**, к.е.н., доцент (БДПУ)

ЕКОЛОГІЧНА СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ

З кожним роком питання екологічної соціальної відповідальності стає все більш актуальним як в Україні, так і за кордоном, що пов'язано з глобалізацією, зростанням загрози техногенних та екологічних катастроф, актуалізацією здорового способу життя, соціалізацією трудових відносин тощо.

Мета дослідження полягає в обґрунтуванні теоретичних основ корпоративної та індивідуальної екологічної соціальної відповідальності,

визначенні факторів впливу на екологічну безпеку підприємств, оцінці сучасного стану екологічної відповідальності в країні.

Дослідженню особливостей впровадження концепції соціальної відповідальності та екологічної соціальної відповідальності присвячені, зокрема, праці Грішньої О., Брінцевої О., Думанської В., Норіциної Н., Смоленнікова Д. та багатьох інших вітчизняних та закордонних вчених.

Особливо велике значення сьогодні набувають нові ефективні інструменти управління сталим розвитком. Як апробованого ефективного інструменту забезпечення сталого розвитку компанії, по всьому світу набула поширення концепція соціальної відповідальності бізнесу. Розуміння лідерами бізнесу своєї особливої, провідної, ролі в такій роботі призвело до виникнення в кінці ХХ століття терміна «корпоративна соціальна відповідальність», який став найважливішою складовою поняття про сталий розвиток не тільки бізнесу, а й людства в цілому.

Більшість опитаних українських компаній (близько 78 %) знають про соціальну відповідальність бізнесу [2]. Хоча вищезазначений рівень є відносно високим, зробити висновок, що це поняття широко відомо всім суб'єктам було б не вірно, оскільки кожне п'яте підприємство в Україні не інформовано про таку широко розповсюджену у світі практику [3,с.309].

Слід зазначити, що відсутність поінформованості про соціальну відповідальність бізнесу не означає, що компанія не проводить жодних заходів, пов'язаних з соціальною відповідальністю бізнесу.

Відповідальне ставлення до навколишнього середовища нажаль не стало добре усвідомленою необхідністю в системі соціальної політики компаній. Менше третини всіх компаній (29.8%) назвали реалізацію екологічних проектів як форму соціальної відповідальності. Побічно це свідчить про те, що у своїй більшості компанії не почувають себе соціально відповідальними за рішення екологічних проблем.

З проведеного опитування можемо зробити висновки, що роль державного регулювання в екологічному питанні є однією з першочергових. Для дослідження екологічної ситуації в Україні загалом скористаємося рейтингом країн за Індексом екологічної стійкості, розробленим Центром екологічного законодавства та політики Єльського університету (США). На початок 2017 р. Україна в рейтингу посіла 44 позицію, покращивши за 10 років свої результати на 25% і опинилась між Аргентиною (43) та Кубою (45) [1,с.183].

Посилення індивідуальної та корпоративної екологічної відповідальності як складових соціальної відповідальності може внести значний вклад у розв'язання екологічних проблем та запобігти можливим конфліктам у взаємовідносинах бізнесу, суспільства і влади, сприйняття вітчизняних товаровиробників на міжнародному рівні. При цьому, як зазначають науковці, для досягнення сталого розвитку країни екологічна відповідальність має бути не поодинокими випадками, а має стати життєвою філософією для суспільства, підприємств та влади [4, с. 38].

Таким чином, можна зробити висновки, що на сьогодні людством визначено шлях на досягнення сталого соціо-еколого-економічного розвитку. На нашу думку, екологічна відповідальність бізнесу як складова корпоративної соціальної відповідальності може внести вклад у розв'язання

екологічних проблем, що назрівають, та запобігти можливим конфліктам у взаємовідносинах бізнесу, суспільства і влади, сприйняття вітчизняних товаровиробників на міжнародному рівні. При цьому для досягнення сталого розвитку країни екологічна відповідальність бізнесу має бути не поодинокими випадками, а має стати життєвою філософією для суспільства, підприємств та уряду.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гассий В. В. Экологическая ответственность бизнеса как элемент государственно-частного партнерства / В. В. Гассий, И. М. Потравный Маркетинг і менеджмент – 2011 – № 3. Т.1. – С. 179- 187.

2. Державний комітет статистики [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

3. Норіцина Н.І. Екологічна безпека діяльності як індикатор соціальної відповідальності підприємства / Н.І. Норіцина // Економіка підприємства: теорія та практика: зб. матеріалів IV Міжнар. наук.-практ. конф. (12 жовтня 2012 р.). – Київ: КНЕУ, 2012. – С. 309–311 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ir.kneu.edu.ua:8080/handle/2010/9127>.

Анастасія Стояновська,
студентка 4 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **В. А. Швачко**, ст. викладач (БДПУ)

ЕКОНОМІЧНЕ ШПИГУНСТВО: ПОНЯТТЯ ТА ВІДМІННІ ОСОБЛИВОСТІ

Все більш актуальним стає в наш час дослідження вченими шпигунства на національному та міжнародному рівнях, серед підприємств та різних держав. Шпигунство на стільки розповсюдилось на різні сфери діяльності, що його поділили на різновиди, серед яких велику увагу приділили економічному шпигунству.

Економічне шпигунство здійснюється багатьма методами діяльності, які дозволяють викрасти інформацію з різних системних носіїв конкурентної фірми, та використовувати її проти них, або продати її фірмам, які потребують цю інформацію.

Незважаючи на великий інтерес дослідників до вивчення економічного шпигунства на національному і міжнародному рівні, методи викрадення інформації – розглянуті але не повністю вивчені.

Методологію викрадення економічних таємниць на підприємствах розглядали в своїх працях: О.М. Головченко, В.В. Вовченко, І.О. Степанов, Ж.О. Жуковська, А. Величко, Т. Ткачук, О.Ф. Долженков, І. Волощук, Б. Демидов.

Метою дослідження є визначення особливості економічного шпигунства на підприємствах

В наш час дуже поширеним є шпигунство на підприємствах, державних установах, в органах управління.